

МАСКУВАННЯ ЕМОЦІЙ У ПРОЦЕСІ МІЖСОБИСТІСНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

У статті йдеться про маскуванню комунікантами емоцій, які виникають і виявляються у процесі спілкування. Емоції пронизують усю комунікативну діяльність людини. Під час міжособистісної взаємодії комунікантам доводиться маніпулювати окремими компонентами невербальної поведінки, щоб приховати справжні і виразити лише свідомо відібрані почуття відповідно до комунікативної ситуації, оскільки випадки спроб приховати емоції в словах досить рідкісні. Усвідомлюючи здатність міміки, жестів або голосу видавати позитивні і негативні емоції, що переживаються, людина найчастіше намагається їх довільно контролювати.

У роботі увагу акцентовано на трьох формах контролю емоційної експресії: «придушенні», «маскуванні» і «симуляції». «Придушення» передбачає приховування вираження емоційного стану, що переживає людина; «маскування» – це заміна вираження емоційного стану, який переживає комунікант, вираженням іншої емоції, що не переживається в даний момент; і «симуляція» – це вираження емоції, яку насправді не переживають. Комунікант, відчувачи ту чи іншу емоцію, яка зовні проявляється через відповідну невербальну поведінку, через певні причини маскує її за допомогою невербальних компонентів, характерних для прояву іншої емоції. Маскою може бути будь-яка емоція. Жест, що приховує істинний (спонтанний) жест, отримав назву *жест-«маска»*.

Найчастіше комуніканти як маску використовують посмішку, оскільки вона найбільш природно виникає і є частиною традиційного вітання. Крім того, вважають, що завдяки щасливому виразу обличчя легше ввести в оману. Інтерпретація посмішки залежить від комунікативної ситуації, від стану адресата, який сприймає посмішку, від взаємин між комунікантами тощо.

Світ емоцій та почуттів репрезентовано в художньому тексті, автор якого відтворює та інтерпретує емоційну сферу людини. Автор художнього тексту може використовувати лексеми-номінації емоційних станів або описувати жести, міміку, рухи персонажів, які сигналізують читачам про переживання персонажами тієї чи іншої емоції і допомагають їм безпомилково розпізнати емоційні переживання персонажів у контексті твору з оперттям на власний життєвий досвід і знання.

Ключові слова: емоція, маскуванню, придушення, симуляція, маніпуляція, міжособистісна комунікація.

Вступ. Розмаїття людських емоцій та почуттів виникає і виявляється під час спілкування. Науковці неодноразово підкреслювали значущість емоцій у комунікативній сфері і роль невербальних засобів передачі інформації (міміка, жести, інтонація голосу тощо), які характеризують інтенсивність вияву людських переживань. Емоції пронизують усю комунікативну діяльність людини і саме невербальний канал спілкування має велике психологічне значення для адекватного розуміння комунікантів. Однією з реалій нашого життя є феномен маскуванню емоцій [3, с. 191]. Словами можна приховати будь-який емоційний стан, однак невербальні особливості мовлення чи поведінки, будучи мимовільними за своїм походженням, в одну мить можуть викрити мовця. Вони сприймаються слухачем підсвідомо і перевершують вербальний канал за швидкістю дешифрування [11, с. 55].

Маскування емоцій пов'язують із контролем емоційного стану. Комунікант може відчувати ту чи іншу емоцію, яка зовні проявляється через відповідну невербальну поведінку, потім через певні причини він маскує її за допомогою невербальних компонентів, характерних для прояву інших емоцій. Таким чином, комунікант здатний маніпулювати окремими компонентами невербальної поведінки, щоб приховати справжні і виразити лише свідомо відібрані почуття відповідно до ситуації [5, с. 176].

У міжособистісному спілкуванні виявляється такий соціально-психологічний феномен, як маніпуляція. Маніпуляція як різновид прихованого психологічного впливу може мати два вияви: 1) прагматичну спрямованість (негативний аспект маніпуляції) та 2) захисну спрямованість, коли маніпуляція відіграє роль психологічного захисного механізму, який охороняє особистість від втрати самоповаги, зниження самооцінки тощо (позитивний вияв маніпуляції) [16]. Здійснюючи маніпулятивний вплив, комунікантам доводиться маскувати свій емоційний стан, оскільки зовнішній вияв емоцій може поставити людину в невідгідне становище,

видаючи, наприклад, її почуття до іншого. Маскування емоцій може бути пов'язане також з тим, що вираження емоцій у різних культурах має свої особливості. Наприклад, у західній культурі не прийнято виявляти ні позитивних, ні негативних емоцій. Однак відсутність зовнішнього вияву емоцій не говорить про те, що людина їх не переживає [6, с. 268–269].

Л. М. Шелгунова вводить поняття жест-«маска», під яким вона розуміє жест, покликаний приховати справжній, істинний (спонтанний) жест; жест, який дезорієнтує, призначення якого полягає в тому, щоб створити свідомо неправдиве враження про почуття, відносини, наміри мовця; жест, який є результатом підробки під жест, тон, манеру співрозмовника або оточення. Незважаючи на те, що основна мета такого жесту – маскувати справжній стан мовця і його спонтанний жест, водночас він відіграє і викривальну роль, якщо хибність його інформації усвідомлюється співрозмовником. Жест-«маска» маскує позитивні емоції негативними і негативні емоції – позитивними [12, с. 76].

Основна мета статті – схарактеризувати сутність феномену маскування емоцій у процесі міжособистісної комунікації. **Завдання статті:** розглянути форми маскування емоцій і їх текстову репрезентацію.

Методи та методики дослідження. У роботі використано описовий метод, аналіз словникових дефініцій і контекстуальний аналіз.

Результати та дискусії. Вивчаючи маскування емоцій у невербальній поведінці, П. Екман і У. В. Фрізен обрали модель нещирої комунікації, в якій респонденти могли вербально виражати щось відмінне від того, що вони насправді відчувають або переживають [1]. Гіпотеза вчених полягала в тому, що частини тіла, які мають меншу ємність каналів, дають більше інформації про нещирість. Подальші результати підтвердили, що для виявлення обману зазвичай інформативніші джерела (наприклад, вираз обличчя) є менш корисними, ніж менш інформативні джерела (наприклад, рухи рук, ніг тощо) [5, с. 176–177].

Коли емоція наростає поступово, зміни в поведінці незначні і приховати їх відносно легко, особливо якщо людина контролює свої почуття. Однак сильні емоції важче контролювати. Крім того, що виникає потреба приховати інтонацію, міміку чи специфічні рухи тіла, які виникають при емоційному збудженні, людина починає певну боротьбу сама із собою. Тому навіть у разі вдалого приховування почуттів помітними можуть стати спрямовані на це зусилля, які стають ознакою брехні. Приховувати емоції не легко, так само, як і фальсифікувати їх. Не так просто підібрати необхідні для успішної фальсифікації емоцій жести чи інтонації голосу, коли потрібно приховати реальні почуття [2, с. 39–40].

Знаючи здатність міміки, жестів або голосу видавати емоції, людина найчастіше намагається їх довільно контролювати, правда, не завжди успішно. Фахівці в галузі невербальної поведінки вважають, що якщо людині вдається маніпулювати своїми емоціями, то це призводить до неузгодженості між вербальними проявами і невербальними, що відразу впадає в око і свідчить про нещирість. Така неузгодженість вказує на неконгруентність висловлювань, в яких емоційна спрямованість вербальних і невербальних складових не збігається за знаком, що є одним із проявів маскування справжнього емоційного стану [13, с. 99–101].

Не всяка брехня супроводжується емоціями, але якщо вони є, то це створює для брехуна виняткові труднощі. Спроба приховати емоції може виявитися в словах, але випадки подібних обмовок досить рідкісні. Зазвичай не так вже й складно нічого не говорити про свої почуття, але приховати вираз обличчя, стримати раптово прискорене дихання або несподівану зміну голосу вдається не всякому. Коли емоції опановують брехуна, все відбувається мимовільно, не залишається ні вибору, ні часу на обдумування [2, с. 38–39].

Контроль емоційної експресії може виявлятися в таких формах, як «придушення», «маскування» і «симуляція» [6, с. 268–269]. Поняття «маскування» є гіперонімом щодо понять «придушення» і «симуляція», оскільки явище маскування емоцій включає придушення справжньої емоції, яку комунікант переживає в певний момент і симуляцію тієї емоції, яку комунікант не відчуває в певний час. З поняттям маскування істинного емоційного стану

пов'язано поняття дешифрування маскування емоцій. Автор художнього тексту, змальовуючи читачеві, як комуніканти (персонажі) маскують свої емоції, паралельно повідомляє читачеві і про їхні причини, і про ті умови протікання комунікативного акту, які диктують комунікантові необхідність приховати емоції [15, с. 51–52].

Розглянемо форми маскування емоцій і їх репрезентацію в художньому тексті.

1. Придушення – це приховування вираження емоційних станів, що переживають [6, с. 268], наприклад:

*Irene watched Cannie's eyes flash with feelings, knowing at once that her sister was falling in love. Suddenly she felt sad. But **she shook her head, dismissing her sadness, and began listening once again to the excited voice of her sister. She tried to push away the loneliness that had begun to creep up on her** [18].*

У наведеному прикладі комунікант переживає почуття смутку і самотності, однак силкується придушити їх, щоб не виявляти назовні. Переживання комуніканта експліковано у словах автора за допомогою відповідних лексем-номінацій емоцій (*sadness* (the state of feeling sad)) і *loneliness* (the state of being lonely)). Автор художнього тексту послуговується стилістичним прийомом персоніфікації самотності, яка порівнюється з живою істотою, що наближалась крадькома. Аналіз словникових дефініцій дієслів *dismiss* (to stop considering; rid one's mind of; dispel), *try* (to attempt to do something) і *push away* (push out of the way) підтверджує придушення зазначених емоційних переживань.

2. Маскування – це заміна вираження емоційного стану, який переживає комуніканта, вираженням іншої емоції, яку він не переживає у даний момент [6, с. 269], наприклад:

She masked her inner turmoil with a deceptive calmness [22].

Комунікант маскує внутрішнє сум'яття (*inner turmoil* (a state or condition of extreme confusion, agitation, or commotion)) оманливим спокоєм (*deceptive calmness* (a feeling of calm; an absence of agitation or excitement)). Про маскування емоційного стану свідчить дієслово *mask* (to hide your feelings or the truth about a situation) у формі Past Simple, яке використовує автор художнього твору, описуючи переживання персонажа.

3. Симуляція – вираження емоцій, які насправді не переживаються [6, с. 269], наприклад:

*Alex was not expecting it, and it startled her, but only for a moment. **She recovered quickly, and returned his embrace. She kissed him back, mirroring his passion as best she could** [19].*

У наведеному прикладі йдеться про те, як комунікант, швидко оговтавшись (*She recovered quickly*), вдає пристрасне кохання, якнайточніше (*as best she could*) імітуючи (*mirroring*) почуття комунікативного партнера. Автор художнього тексту використовує дієприкметник теперішнього часу *mirroring*, утворений від дієслова *mirror*, яке має значення to copy or duplicate; to mimic or imitate, для опису невербальної поведінки комуніканта, що демонструє удавану пристрасність.

На думку американського антрополога Пола Екмана, найкращий спосіб приховати сильні емоції – замаскувати їх. Найкращою маскою є фальшива емоція. Вона не лише вводить в оману, але й відмінно маскує справжні почуття [2, с. 28]. Будь-яка емоція може бути маскою. З-поміж негативних емоцій комуніканти переважно маскують гнів, лють, ненависть, роздратування, тривогу, страх, жах, сум, розпач, досаду і збентеження, використовуючи найчастіше фонаційні, мімічні і міремічні засоби невербальної комунікації. Щодо позитивних емоцій, то найчастіше маскують хвилювання, радість, задоволення і подив. Для цього здебільшого слугують фонаційний і мімічний види невербальної поведінки [15, с. 6].

У контролі емоційної експресії виявляються індивідуальні розбіжності залежно від якості пережитих емоцій. В індивідів зі стійкою схильністю до переживання негативних емоцій виявлено, що, по-перше, у них вищий ступінь контролю експресії як позитивних, так і негативних емоцій; по-друге, негативні емоції частіше переживають, ніж виражають (тобто контроль їхнього вираження здійснюється у формі «придушення»); по-третє, позитивні емоції навпаки, частіше бувають виражені, ніж переживаються (тобто контроль їхнього вираження

здійснюється у формі «симуляції»: суб'єкти виражають не пережиті емоції радості). Це пов'язано з тим, що експресія позитивних емоцій сприяє здійсненню спілкування й продуктивності діяльності. Саме тому люди, схильні до переживання негативних емоцій, за рахунок вищого ступеня контролю емоційної експресії значно рідше виражають негативні емоції, «маскують» свої переживання експресією позитивних емоцій [14, с. 533]. Учені прийшли до висновку, що вираження негативних емоцій вимагає значного придушення, що обумовлює вищий ступінь контролю за їх вираженням [10].

Найчастіше посмішку використовують як маску, оскільки вона є протилежністю всіх негативних емоцій. Посмішкою послуговуються ще й тому, що завдяки щасливому виразу обличчя простіше ввести в оману. Інша причина, чому посмішка настільки часто використовується як маска, полягає в тому, що вона є частиною традиційного вітання. Ще однією причиною популярності посмішки є те, що це вираз обличчя, який найбільш природно виникає. На думку дослідників, сміх і посмішку найбільш часто використовують під час маніпуляції [4].

На відміну від жалюгідної посмішки, яка свідчить про відсутність радості, фальшива посмішка має на меті ввести в оману і створити враження, що комунікант переживає приємні почуття. Тільки така усмішка і є насправді фальшивою. Існує ряд ознак, що відрізняють фальшиву посмішку, яка претендує на те, аби здаватися щирою, від справді щирої: 1) фальшива посмішка більш асиметрична, ніж щира; 2) фальшива усмішка не супроводжується рухом м'язів, розташованих навколо очей; 3) фальшива посмішка зникає несвоєчасно; 4) фальшива посмішка поширюється тільки на нижню частину обличчя і нижні повіки [2, с. 130–131]. Наприклад:

«You sound like the ultimate consumer.»

«I am.» He smiles, but the smile doesn't touch his eyes [21].

Вуста комуніканта розтяглися, але посмішка очей не торкнулась, що свідчить про її фальшивість.

Фальшиві посмішки слугують для того, щоб переконати співрозмовника у позитивних, проте відсутніх, почуттях. При цьому людина може залишатися байдужою або навіть відчувати негативні емоції, які буде намагатися прикрити удаваною посмішкою.

Сприйняття посмішок залежить від найрізноманітніших чинників, а не тільки від конкретного значення, яке має та чи інша посмішка. Зокрема, інтерпретація посмішки залежить від ситуації, в якій вона виникає, від стану адресата, який сприймає посмішку, від ступеня знайомства із суб'єктом, від того, як адресат ставиться до суб'єкта [8, с. 70]. Наприклад:

*I smiled, then felt an immediate emptiness when she added that she'd be gone for a month /.../. I cleared a lump from my throat, **tried not to make my words sound too heavy when I said, chuckling, «Are you coming back?»***

«Would you miss me if I didn't?»

My answer was a vulnerable smile. But that numbness was still growing in the pit of my stomach [17].

Передчуття розлуки спричинило порожнечу і заціпеніння, які комунікант намагається приховати за допомогою тону голосу (*tried not to make my words sound too heavy*) і ледве вловимої посмішки (*chuckling; My answer was a vulnerable smile*).

Отже, тон голосу може видавати маскування емоцій. Як зазначає Г. Ю. Крейдлін, голос завдяки своїм природним властивостям є головним виразником людських емоцій і в діалозі часто не контролюється [9, с. 271]. У голосі можна почути переляк і торжество, тремтіння і метал, печаль і радість, а також сльози і сміх – типові прояви багатьох емоцій [9, с. 250]. Він також передає інформацію про міжособистісні стосунки, особистість відправника, соціальну групу й культурну приналежність [7, с. 78]. Голос для характеристики мовлення важливіший, ніж слова [2, с. 76].

Щодо навмисного зображення негативних емоцій, то для більшості людей воно дається важко. Більшість людей неспроможні навмисне викликати скорочення певних м'язів обличчя

для достовірної імітації горя або страху. Трохи легше зобразити гнів і огиду, але й у цій ситуації найчастіше помітна фальш [2, с. 31]. Наприклад:

Stella pretended to be angry when we finally got back to the Pepsi Coliseum, but her anger didn't run very deep and didn't conceal a series of small smiles [20].

У наведеному прикладі бачимо, як удаваний гнів не міг приховати посмішки, яка пробивалась на обличчі.

Висновки. Художня література відтворює емоційну сферу людини. Емоції і їх маскування знаходять своє відображення в художньому тексті. Автор художнього твору може використовувати лексеми-номінації емоцій для експлікації емоційних станів персонажів або описи емоційної реакції персонажів через характеристику їхніх жестів, міміки, рухів, які читач з опертям на власний життєвий досвід і знання безпомилково розпізнає як ознаки того чи іншого емоційного стану. У подальших наукових розвідках уважаємо за доцільне порівняти способи передачі маскування позитивних і негативних емоцій в детективному романі.

References

1. Ekman, Paul, and Friesen, Wallace V. 1969. "The Repertoire or Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage and Coding". *Semiotica* 1:49–98.
  2. Ekman, Pol. 2015. *Teoriya brekhni*. Kyiv: Kompaniya OSMA.
  3. Epshteyn, Ol'ga. 2017. "Maskirovka emotsiy v angloyazychnykh proizvedeniyakh zhanra antiutopii". *Filologicheskiye nauki. Voprosy teorii i praktiki* 4(1):191–194.
  4. Ganina, Vera, i Kartashkova, Faina. 2006. *Emotsii cheloveka i neverbalnoye povedeniye: gendernyy aspekt*. Ivanovo: Ivanovskiy gosudarstvennyy universitet.
  5. Ganina, Vera, i Pesyakova, Anna. 2008. "Maskirovka emotsiy cheloveka s pomoshchyu neverbalnogo povedeniya (na materiale angloyazychnykh detektivnykh romanov)". *Vestnik gumanitarnogo fakulteta Ivanovskogo gosudarstvennogo khimiko-tehnologicheskogo universiteta* 3:176–180.
  6. Ilin, Evgeniy. 2002. *Emotsii i chuvstva*. Sankt-Peterburg: Piter.
  7. Kotssolino, Mauro. 2015. *Neverbalnaya kommunikatsiya. Teoriya, funktsiya, yazyk i znak*. Pervod O. A. Shipilovoy. Kharkov: Gumanitarnyy tsentr.
  8. Kreydlin, G. E., Chuvilina, E. A. 2001. "Ulybka kak zhest i kak slovo (k probleme vnutyazykovoy tipologii neverbalnykh aktov)". *Voprosy yazykoznaneya* 4:66–93.
  9. Kreydlin, Grigoriy. 2002. *Neverbalnaya semiotika. Yazyk tela i estestvennyy yazyk*. Moskva: Novoye literaturnoye obozreniye.
  10. Pereverzeva, Irina. 1989. "Proyavleniye individualnykh razlichiy po emotsionalnosti v funktsii kontrolya za emotsionalnoi ekspresiyey". *Voprosy psikhologii* 1:113–117.
  11. Ryukle, Khorst. 1996. *Vashe taynoye oruzhiye v obshchenii: mimika, zhest, dvizheniye*. Moskva: "Inter-ekspert"; AO «INFRA-M».
  12. Shelgunova, Lidiya. 1978. "Vzaimootnosheniye yazykovykh i parazykovykh faktorov v romane L. N. Tolstogo "Voskreseniye"". *Filologicheskiye nauki* 3:70–79.
  13. Vansyatskaya, Elena, and Kartashkova, Faina. 2005. *Neverbalnyie komponenty kommunikatsii v angliyskom khudozhestvennom tekste*. Ivanovo: Izdatelstvo Ivanovskogo gosudarstvennogo universiteta.
  14. Variy, Myron. 2009. *Zahalna psikhohohiya*. Kyiv: Tsentr uchbovoyi literatury.
  15. Vryganova, Kseniya. 2012. "Yazykovaya reprezentatsiya fenomena maskirovki emotsiy cheloveka (na materiale angliyskikh khudozhestvennykh tekstov)". PhD diss., Ivanovo.
  16. Znakov, Vladimir. 2000. "Makiavellizm: psikhologicheskoye svoystvo lichnosti i metodika ego issledovaniya". *Psikhologicheskii zhurnal* 21(5):16–22.
- #### Illustrative Material
17. Dickey, Eric Jerome. 2000. *Cheaters*. New York: Penguin.
  18. Garza, Amy. 2000. *Cannie: The Hills of Home*. Bloomington: iUniverse.
  19. Goss, Lynessa. 2009. *Game Over*. Bloomington: Xlibris.
  20. Hellenga, Robert. 2014. *The Confessions of Frances Godwin*. New York: Bloomsbury.
  21. James, E. L. 2013. *Fifty Shades of Grey*. New York: Doubleday.
  22. Sawyer, Meryl. 2015. *Closer Than She Thinks*. New York: Open Road Media.

Коляда Элина, Мельник Елена. Маскировка эмоций в процессе межличностной коммуникации.

Статья посвящена вопросам маскировки коммуникантами эмоций, которые возникают и проявляются в процессе общения. Эмоции пронизывают всю коммуникативную деятельность человека. Во время межличностного взаимодействия коммуникантам приходится манипулировать отдельными компонентами невербального поведения

для того, чтобы скрыть свои истинные эмоциональные состояния и сознательно выразить те эмоции, которые в большей степени приличествуют коммуникативной ситуации.

В статье внимание уделяется трем формам контроля эмоциональной экспрессии: «подавлению», «маскировке» и «симуляции». «Подавление» предусматривает сокрытие выражения переживаемого эмоционального состояния; «маскировка» – это замена выражения переживаемого эмоционального состояния выражением другой эмоции, не переживаемой в данный момент; и «симуляция» – это выражение непереживаемой эмоции. Коммуникант, испытывая ту или иную эмоцию, которая внешне проявляется через соответствующее невербальное поведение, по ряду причин маскирует ее с помощью невербальных компонентов, характерных для проявления другой эмоции. Маской может быть любая эмоция. Жест, который скрывает истинный (спонтанный) жест, получил название *жест-«маска»*.

Проще ввести в заблуждение благодаря счастливому выражению лица, поэтому чаще всего коммуниканты используют как маску улыбку, поскольку это наиболее естественно возникающее выражение лица и она является частью традиционного приветствия. Интерпретация улыбки зависит от коммуникативной ситуации, от состояния адресата, которому адресована улыбка, от взаимоотношений между коммуникантами и т. п.

Мир эмоций и чувств представлен в художественном тексте, автор которого воспроизводит и интерпретирует эмоциональную сферу человека. Автор может использовать лексемы-номинации эмоциональных состояний или описывать жесты, мимику, движения персонажей, которые сигнализируют читателям о переживаниях персонажами той или иной эмоции и помогают им безошибочно распознать эмоциональные переживания персонажей в контексте произведения, исходя из собственного жизненного опыта и знаний.

Ключевые слова: эмоция, маскировка, подавление, симуляция, манипуляция, межличностная коммуникация.

Koliada Elina, Melnyk Olena. Masking of Emotions in the Process of Interpersonal Communication. The article deals with masking of emotions in communicative interaction. Interpersonal communication is highly influenced by the interlocutors' feelings and emotions. One way in which the very interpersonality of interpersonal communication affects its character is display rules. Interlocutors sometimes have to control the way they display their emotions and feelings.

This article considers the three expression management techniques or display rules: inhibition, masking, and simulation. Inhibition involves giving the impression of having no feelings when one truly experiences some emotion. Masking involves communicating an emotion that is entirely different than the one a person is experiencing. Simulation involves displaying an emotion when no such emotion is being experienced. Masking may be regarded as a combination of inhibiting and simulating. Emotion regulation decisions are based on politeness rituals, situational appropriateness and individual goals. Masking is vital during manipulation. Any emotional expression can be used to conceal any other emotion. Emotions are displayed via verbal and non-verbal means of communication. Nonverbal channels are likely to 'leak' information deliberately concealed in the controllable verbal channel.

Smiles are often used to mask certain feelings. Interlocutors use smiles either to mask negative emotions or to appear as if positive feelings are felt. The smile mask is often selected because many lies require some signal of happiness in order to successfully pull off deceit. Another reason the smile is used as a mask so often is because smiling is part of standard greetings. The interpretation of a smile depends on the communicative situation in which it occurs, the emotional state of the addressee, the relationship between the interlocutors, etc.

The emotions and feelings are portrayed in literary texts. The authors either use lexemes-nominations of different emotional states or depict characters' movements, gestures and postures that convey emotional information and help readers to correctly identify the emotions. The readers' inferences spring from the interaction of textual information and their own experience and knowledge.

Key words: emotion, masking, inhibition, simulation, manipulation, interpersonal communication.

УДК 811.111'373.2+821.111(73)'06.08Мартін

Леся Малімон, Діана Ленка

КОГНІТИВНІ ОСОБЛИВОСТІ ОНІМНОГО ПРОСТОРУ ЦИКЛУ РОМАНІВ ДЖОРДЖА МАРТІНА “ПІСНЯ ЛЬОДУ Й ПОЛУМ’Я”

У статті визначено основні характеристики онімних концептів та фреймів у контексті сучасних когнітивних досліджень. Виокремлено особливості та функції онімного простору, його елементів у літературі. Ідентифіковано принципи створення та розвитку онімного простору у творах жанру фентезі. Проведено дослідження системи номінації на матеріалі циклу романів Джорджа Мартіна “Пісня льоду й полум’я”. Визначено та прокласифіковано